

Sygn. akt *XVII AmE 101/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 4 kwietnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 30 grudnia 2016 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 101/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 grudnia 2016 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, pozwany), na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 5 i ust. 5 oraz art. 33 ust. 9 pkt 3 w związku z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1164), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. (dalej powód, Spółka, Przedsiębiorca), orzekł, że:

1. Przedsiębiorca naruszył art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w ten sposób, iż nie zapewnił w 2013 r. minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie lub zużytych przez niego na potrzeby własne,

2. w związku ze stwierdzeniem naruszenia, o którym mowa w pkt 1, wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 30 405 zł (słownie: trzydzieści tysięcy czterysta pięć złotych).

Odwołanie od przedmiotowej Decyzji wniósł powód domagając się uchylenia Decyzji w całości. Zaskarżonej Decyzji zarzucił naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (dalej ustawa o biokomponentach) w związku z art. 23 tej ustawy poprzez bezpodstawne przyjęcie, że jest podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy (dalej NCW).

W uzasadnieniu wskazał, że Prezes URE dokonał nieuzasadnionego prawnie rozszerzenia katalogu podmiotów zobowiązanych do realizacji NCW poprzez bezpodstawne zrównanie każdej transakcji z nabyciem wewnątrzspółnotowym dokonywanym przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy. Powołując się na art. 2 ust. 1 pkt 13 i 25 ustawy o biokomponentach i odnosząc się do definicji podmiotu obowiązującego do spełnienia Narodowego Celu Wskaźnikowego podkreślił, że nie jest przedsiębiorcą wykonującym działalność gospodarczą w jakimkolwiek zakresie wskazanym w definicji podmiotu realizującego NCW - a zwłaszcza w zakresie nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych. Spółka takiej działalności faktycznie bowiem nie prowadzi, przy czym jak podał, nie sposób uznać za taką działalność dwa przypadki wystawienia faktury z tytułu sprzedaży towaru w ramach transakcji łańcuchowej. Powód zaznaczył, że przedmiot działalności Spółki nie ma nic wspólnego z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie przywozu paliw, gdyż jest ona producentem wyrobów smarowych, które nie są paliwami ciekłymi w rozumieniu ustawy o biokomponentach. Zauważył, że jeżeli każdy sposób zafakturowania dostawy paliw ciekłych (nawet tak jak w przedmiotowej sprawie wyłącznie w charakterze pośrednika) statuowałoby status podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy to prowadziłyby do pominięcia części definicji podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, importu i nabycia wewnątrzspółnotowego paliw lub biopaliw ciekłych.

Powód podniósł, że sygnalizował w piśmie z 18 marca 2015 r., że przy nabyciu produktu D. (...) (...) w ilości 31 245 litrów od firmy (...) działał wyłącznie w charakterze pośrednika fakturującego towar. Wykazany na fakturze (...) olej napędowy został przetransportowany bezpośrednio od pierwszego w łańcuchu dostaw, tj. (...) bezpośrednio do ostatniego podmiotu w tym łańcuchu, tj. (...) S.A. (...) Sp. z o.o. w żadnym momencie nie weszła w posiadanie przedmiotowego wyrobu, jak również nie organizowała transportu tego wyrobu do miejsca przeznaczenia, nie była jego nadawcą ani odbiorcą.

Powód zaznaczył, że w świetle powyższego niespełniona jest zatem również druga przesłanka -przemieszczenie paliwa na terytorium RP (wynikająca z art. 2 ust. 1 pkt 13 ustawy o biokomponentach w związku z art. 2 ust. 1 pkt 25 tej ustawy), ponieważ Spółka fizycznie takiego przemieszczenia nie dokonała, stąd nie sposób uznać, że dokonała wewnątrzspółnotowego nabycia paliw w rozumieniu ustawy.

Powód wywiódł, że nabywa wewnątrzspółnotowo olej napędowy wyłącznie jako surowiec do produkcji olejów smarowych i w tym zakresie prowadzi działalność gospodarczą. Nabycia takiego nie dokonuje w związku z działalnością gospodarczą polegającą na sprowadzaniu tego wyrobu z zagranicy.

Reasumując wskazał, że w świetle stanu faktycznego sprawy:

- a) nie jest podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy – bowiem nie spełnia warunków wynikających z definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy o biokomponentach;
- b) nie dokonał w zakresie spornego fakturowania nabycia wewnątrzspółnotowego towaru w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 13 ustawy o biokomponentach, co oznacza, że nie naruszył przepisów ustawy, a zwłaszcza obowiązków wynikających z art. 23 ust. 1 w zakresie zapewnienia w danym roku minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie przez przedsiębiorcę lub zużywanych przez niego na potrzeby własne. Powód wywiódł, iż analiza przepisów ustawy prowadzi do wniosku, że podmiotem zobowiązanym do spełnienia warunków wynikających z tej ustawy jest (...) S.A.

Pozwany Prezes URE złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, wpisana do KRS pod numerem (...), prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji olejów smarowych, do wytworzenia których niezbędne jest uprzednie nabycie oleju napędowego. Przedmiotem działalności jest także sprzedaż hurtowa paliw i produktów pochodnych (k. 37- 39 akt adm., k. 18- 23 akt sąd.).

Decyzją z 28 grudnia 2011 r. nr (...) (k. 20- 23 akt adm.) zmienioną decyzją z 20 września 2012 r. nr (...) (k. 24- 25 akt adm.) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 1 stycznia 2012 r. do 1 stycznia 2022 r.

Powód w czasie posiadania oznaczonej koncesji nabył od cypryjskiego kontrahenta zagranicznego (...) 31 245 l oleju napędowego (EN 590 max 10 ppm), co zostało udokumentowane fakturą z 29 października 2013 r. nr (...) wystawioną przez (...) (k. 42 akt adm.) oraz dokumentem PZ nr (...) do powyższej faktury nr (...) (k. 43, 16 akt adm.).

Zakupiony olej w ilości 31 245 l został bezpośrednio dostarczony do Polski na skład podatkowy (...) S.A. (okoliczność bezsporna). Następnie został sprzedany przez powoda (...) S.A., co zostało udokumentowane fakturą z 31 października 2013 r. nr (...) (k. 40 akt adm.) potwierdzoną dokumentem WZ nr (...) z tego samego dnia (k. 41 akt adm.).

W 2013 r. powód uzyskał przychód z działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł (k. 45 akt adm.).

W dniu 3 kwietnia 2014 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło sprawozdanie Przedsiębiorcy jako podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy składane na podstawie art. 30b ust. 1 ustawy o biokomponentach za 2013 r. (k. 1- 6 akt adm.). W przekazanym sprawozdaniu powód przedstawił informację, z której wynikało, że w 2013 r., będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, zapewnił udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie lub zużytych przez niego na potrzeby własne w wysokości 0,00% w związku ze sprzedażą lub zbyciem w innej formie 31,245 ton oleju napędowego, który nie zawierał żadnych biokomponentów.

Pismem z 11 sierpnia 2014 r. Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia informacji i dokumentów dotyczących prowadzenia przez niego działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, importu, lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, które zostały przez Przedsiębiorcę sprzedane lub zbyte w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużyte na potrzeby własne w 2013 r. (k. 8- 9 akt adm.).

Pismem z 28 sierpnia 2014 r. powód nadesłał żądane informacje i dokumenty. Dodatkowo wyjaśnił, iż dokonał zakupu oleju napędowego (EN 590 max 10 ppm) w ilości 31 245 l jako pośrednik a zakupiony towar został dostarczony bezpośrednio na skład podatkowy firmy (...) S.A. Oświadczył również, iż przedmiotowy olej napędowy nie zawierał biokomponentów (k. 14- 18 akt adm.).

Na mocy decyzji z 1 października 2014 r. nr (...), na wniosek Przedsiębiorcy, została mu cofnięta koncesja na obrót paliwami ciekłymi (k. 26- 27 akt adm.).

W 2014 r. Przedsiębiorca uzyskał przychód z działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł (k. 47 akt adm.).

Pismem z 27 kwietnia 2016 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z możliwością niezapewnienia w 2013 r. minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie przez Przedsiębiorcę lub zużytych przez niego na potrzeby własne, na poziomie wynoszącym 7,10%. Ponadto Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z możliwością niezapewnienia przez Przedsiębiorcę w 2013 r. minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych

sprzedanych lub zbytych w innej formie przez Przedsiębiorcę lub zużytych przez niego na potrzeby własne (k. 28- 29 akt adm.).

Pismem z 17 maja 2016 r. powód przesłał dodatkowe wyjaśnienia i dokumenty w sprawie. Jednocześnie wystąpił o umorzenie postępowania wobec braku spełnionych przesłanek do nałożenia kary w postępowaniu administracyjnym. Poddał w wątpliwość zasadność prowadzonego postępowania twierdząc, iż nie jest podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, ponieważ nie spełnia warunków wynikających z definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy o biokomponentach, a ponadto ze względu na fakt, iż nie dokonał fakturowania nabycia wewnątrzwspólnotowego w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 13 tej ustawy (k. 31- 43 akt adm.).

Pismem z 5 lipca 2016 r. Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Jednocześnie poinformował o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym (k. 52 akt adm.)

W dniu 25 lipca 2016 r. pełnomocnik powoda zapoznał się z materiałem dowodowym, nie wnosząc żadnych uwag (k. 54 akt adm.).

30 grudnia 2016 r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję (k. 55- 60 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, które nie były kwestionowane przez strony postępowania.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić w danym roku co najmniej minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych przez niego na potrzeby własne.

Przy czym w świetle definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 25 powołanej ustawy, podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który sprzedaje lub zbywa je w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywa na potrzeby własne.

Z kolei w myśl art. 2 ust. 1 pkt 13 ustawy nabycie wewnątrzwspólnotowe oznacza przemieszczenie paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, biokomponentów lub surowców do ich wytworzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej.

Z łącznej interpretacji przytoczonych przepisów wynika m.in., że przedsiębiorca, który wykonując działalność gospodarczą w zakresie nabycia wewnątrzwspólnotowego paliwa ciekłego, przemieszcza je z obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a następnie sprzedaje je lub zbywa w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywa na potrzeby własne jako podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy powinien zapewnić w danym roku co najmniej minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych przez niego na potrzeby własne.

W ocenie Sądu zakup przez powoda od cypryjskiego kontrahenta zagranicznego (...) oleju napędowego w ilości 31 245 l, przemieszczonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej a następnie

jego sprzedaż przez powoda na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spółce (...) S.A. aktualizował przedmiotowy obowiązek w stosunku do powoda.

Decydujące znaczenie ma bowiem kwestia, że powód nabył przedmiotowe paliwo wewnątrzspółnotowo, bo po jego zakupie, jako jego właściciel, posiadacz samoistny przemieścił je z obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej na terytorium RP, gdzie je zbył. Nie ma przy tym znaczenia, że przemieszczenia w sensie faktycznym, jak twierdzi powód było wykonywane przez inny podmiot. Istotne jest bowiem, że to powód był właścicielem przemieszczanego paliwa. Przyjęcie koncepcji prezentowanej przez powoda byłoby sprzeczne z zamierzeniem ustawodawcy, bowiem samo zlecenie przewoźnikowi przemieszczenia paliwa prowadziłoby do obejścia prawa i opisanego powyżej obowiązku rzeczywistego nabywcy wewnątrzspółnotowego paliwa, który po sprowadzeniu tego paliwa do Polski jest władny nim rozporządzić. Wyłącznie bowiem taki podmiot jest zobowiązany do zapewnienia Narodowego Celu Wskaźnikowego opisanego w art. 2 ust. 1 pkt 24 ustawy o biokomponentach jako minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w ciągu roku kalendarzowego w transporcie, liczony według wartości opałowej. Chodzi tu wszak o wzbogacanie paliwa sprowadzanego przez nabywcę do kraju biokomponentami tzw. blendowanie, które może być wykonane jedynie z inicjatywy właściciela tego paliwa a nie stricte przemieszczającego.

Ustosunkowując się do zarzutów powoda należy również podkreślić, że podmiotem zobowiązanym z art. 23 ust. 1 powołanej ustawy jest pierwszy nabywca, który przemieścił paliwo na teren kraju i tu je sprzedał a nie kolejny podmiot w tym łańcuchu, tj. w niniejszym przypadku (...) S.A.- drugi nabywca paliwa sprzedanego mu na terenie kraju.

Odnosząc się zaś do twierdzeń powoda, iż nie może być uznany za podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy, gdyż prowadzi działalność w zakresie produkcji olejów smarowych a nie działalność, o której mowa we wskazanym przepisie, czyli w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, Sąd zważył, że po pierwsze z treści wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego wynika, że powód prowadzi również sprzedaż hurtową paliw i produktów pochodnych, po drugie jak wskazuje powód do tej działalności niezbędny jest zakup oleju napędowego, który nota bene może sprowadzać z obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej. Ponadto jeśli, jak równocześnie twierdzi powód, rola (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w przypadku transakcji, której przedmiotem był olej napędowy w ilości 31 245 l sprowadzała się do pośrednictwa w zawarciu sprzedaży między (...) a (...) S.A. świadczy to, że D. (...) wykonywał wówczas właśnie działalność dotyczącą obrotu wewnątrzspółnotowego. Tym niemniej wobec tego, że to D. (...) nabył olej napędowy w ilości 31 245 l przemieszczony i zbyty w Polsce, bo potwierdzają to faktury nabycia i sprzedaży, to D. (...) podlega obowiązkowi z art. 23 ust. 1 ustawy jako wykonujący działalność w zakresie nabycia wewnątrzspółnotowego.

Wobec powyższego Prezes URE nie naruszył art. 23 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 13 i 25 ustawy o biokomponentach, uznając słusznie, że z powodu opisanej wyżej transakcji powód posiadał w 2013 r. status podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy, toteż powinien zapewnić minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych przez niego na potrzeby własne.

Jak stanowi zaś art. 23 ust. 2 ustawy, minimalny udział, o którym mowa powyżej, liczony jest według wartości opałowej poszczególnych biokomponentów i jest równy Narodowemu Celowi Wskaźnikowemu, określanemu, zgodnie z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy, przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia. Natomiast stosownie do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 15 czerwca 2007 r. w sprawie Narodowych Celów Wskaźnikowych na lata 2008 - 2013 (Dz. U. z 2007 r. Nr 110, poz. 757), Narodowy Cel Wskaźnikowy na rok 2013 ustalono w wysokości 7,10%.

Tymczasem z materiału dowodowego, w tym samego sprawozdania powoda złożonego do Prezesa URE na podstawie art. 30b ustawy, wynika, że nie uczynił on zadość obowiązkowi przewidzianemu w art. 23 ust. 1 ustawy, gdyż realizacja Narodowego Celu Wskaźnikowego w 2013 r. wyniosła 0%.

Zgodnie zatem z poglądem wyrażonym przez pozwanego i niekwestionowanym przez powoda a podzielanym przez Sąd zastosowanie znalazł art. 33 ust. 1 pkt 5 i ust. 5 ustawy w brzmieniu obowiązującym w 2013 r.

W myśl art. 33 ust. 1 pkt 5 ustawy o biokomponentach, w brzmieniu obowiązującym w 2013 r., karze pieniężnej podlega ten, kto będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, nie zapewnił w danym roku minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, sprzedanych lub zbytych w innej formie przez ten podmiot lub zużytych przez niego na potrzeby własne. Natomiast zgodnie z art. 33 ust. 5 ustawy, w brzmieniu obowiązującym w 2013 r., w przypadku, o którym mowa w art. 33 ust. 1 pkt 5 ustawy, karę pieniężną oblicza się według wzoru:

$$K = 5 \times W \times (M - R) / 100\%,$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

K - wysokość kary wyrażoną w złotych,

W - ogólną wartość paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie przez przedsiębiorcę podlegającego karze, a także zużytych przez niego na potrzeby własne, liczoną za rok, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 23 ust. 1 ustawy, wyrażoną w złotych,

M - wysokość Narodowego Celu Wskaźnikowego, do którego realizacji był zobowiązany przedsiębiorca podlegający karze, wyrażoną w procentach,

R - wysokość zrealizowanego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie przez przedsiębiorcę podlegającego karze, a także zużytych przez niego na potrzeby własne w roku, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 23 ust. 1 ustawy, wyrażoną w procentach.

W niniejszej sprawie wartość współczynnika W wyniosła 104 590,35 zł, bo jest to kwota określona na podstawie faktury VAT Nr (...) z 31 października 2013 r. wystawionej przez powoda w związku ze sprzedażą oleju napędowego (...) S.A. oraz dokumentu WZ nr (...) z 31 października 2013 r. (wartość z podatkiem VAT: 24 980,38 EUR, kurs waluty: 4,1869, co daje: 104 590,35 zł). M wyniosła 7,10% a R wyniosła 0,00%. Podstawiając więc przedmiotowe wartości do wzoru:

$$K = 5 \times 104\,590,35 \text{ zł} \times (7,10\% - 0,00\%) / 100\%, \text{ co daje karę w wysokości } 37\,129,57 \text{ zł, po zaokrągleniu } 37\,130 \text{ zł.}$$

Sąd zważył jednak, że ustawa z 21 marca 2014 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014 r. poz. 457 ze zm.) wprowadziła do tej ustawy art. 33 ust. 5a. Zgodnie z tym przepisem wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 5, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Wobec tego skoro przychody powoda z działalności objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi za 2014 r. wyniosły (...) zł oznacza to, iż maksymalna wysokość kary pieniężnej, która mogła być wymierzona w niniejszej sprawie wynosi 30 405,6 zł i jest niższa niż wyliczona wysokość kary pieniężnej. W związku z powyższym, wysokość pierwotnie wyliczonej kary pieniężnej prawidłowo obniżono do poziomu maksymalnej wysokości kary pieniężnej przewidzianej prawem, po zaokrągleniu w dół, tj. do kwoty 30 405 zł.

W ocenie Sądu kara w tej wysokości będzie miała charakter dyscyplinujący wobec powoda działającego w warunkach profesjonalnego obrotu gospodarczego, który nie wypełnił unormowanego w art. 23 ust. 1 ustawy obowiązku.

Biorąc pod uwagę powyższe względy, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 i 99 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stronie pozwanej jako wygrywającej spór Sąd przyznał więc od powoda zwrot kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalonego na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSO Anna Maria Kowalik